

ПОВІДОМЛЕННЯ про підозру

місто Івано-Франківськ

« 25 » червня 2024 року

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу УСБУ в Івано-Франківській області підполковник юстиції Жовнірович Олег Володимирович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 4202109000000035 від 06.04.2021, встановивши наявність достатніх доказів для повідомлення про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, відповідно до ст.ст. 42, 276, 277, 278 КПК України, -

ПОВІДОМИВ:

Калугіну Володимиру Анатолійовичу,
01.01.1960 року народження, громадянину
України, українцю, уродженцю міста
Макіївка, Донецької області,
zareestrowanomu за адресою: м. Макіївка,
квартал Шахтарський, буд. 28, кв. 56

про те, що він підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, з корисливих мотивів, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі - ООН).

Відповідно до частини 4 статті 2 Статуту ООН, усі Члени вказаної організації утримуються в своїх міжнародних відносинах від погрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним із Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН № 36/103 від 09 грудня 1981 року про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями: № 2131 (XX) від 21 грудня 1965 року, що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та про захист їх незалежності та суверенітету; № 2625 (XXV) від 24 жовтня 1970 року, що містить Декларацію про принципи міжнародного права, що стосуються дружніх відносин і співробітництва між державами відповідно до Статуту ООН; № 2734 (XXV) від 16 грудня 1970 року, що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки, та № 3314 (XXIX) від 14 грудня 1974 року, що містить визначення агресії, встановлено, що жодна з держав не має права здійснювати

інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Цими ж міжнародними документами закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації, здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Резолюції Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено, що ознаками агресії є застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної недоторканності чи політичної незалежності іншої держави, застосування збройної сили державою в порушення Статуту ООН.

Будь-яке з наступних діянь, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не мала, яка є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські та повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за угодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, яка дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, які мають настільки серйозний характер, що це є рівносильним наведеним вище актам, або її значна участь у них.

Жодні міркування будь-якого характеру, чи то політичного, економічного, військового чи іншого характеру, не можуть слугувати виправданням агресії.

Крім того, принципи суверенної рівності, поваги прав, притаманних суверенітету, незастосування сили чи погрози силою, непорушності кордонів, територіальної цілісності держав, мирного врегулювання спорів та невтручання у внутрішні справи держав були закріплені також у Заключному акті Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року, який підписаний СРСР, правонаступником якого є Російська Федерація.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій від 18 жовтня 1907 року, яка вступила в дію 26 січня 1910 року та 7 березня 1955 року визнана СРСР, правонаступником якого є російська федерація, передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього та недвозначного попередження у формі або мотивованого оголошення війни, або ультиматуму з умовним оголошенням війни.

Про існування стану війни має бути без зволікання оповіщено нейтральним державам, і він матиме для них дійсну силу лише після отримання оповіщення.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року (далі - Декларація) вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації, територія України в існуючих кордонах є недоторканною і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з пунктами 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 05 грудня 1994 року РФ, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії, Сполучені Штати Америки, російська федерація підтвердили Україні своє зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 01 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язалися утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований РФ 22.04.2004), сторонами серед іншого підтверджено межі території України, у тому числі із включенням Київської, Чернігівської, Сумської, Харківської, Луганської, Донецької, Запорізької, Херсонської та Миколаївської областей, АР Крим, як суверенної території України.

Рішенням Конституційного Суду України від 11.07.1997 № 3-зп зазначено, що засади конституційного ладу в Україні закріплені у розділах I, III та XIII Основного Закону України - Конституції України.

Зокрема положеннями статей 1 та 2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою, унітарною державою, суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканною.

Перебування на території України підрозділів збройних сил інших держав з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, Гаазькими конвенціями 1907 року, IV Женевською конвенцією 1949 року, а також всупереч Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї 1994 року, Договору про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією 1997 року та іншими міжнародно-правовими актами, є окупацією частини території суверенної держави Україна і міжнародним протиправним діянням з усіма наслідками, передбаченими міжнародним правом.

Згідно зі статтею 5 Конституції України, носієм суверенітету та єдиним джерелом влади в Україні є народ. Народ здійснює владу безпосередньо і через органи державної влади та органи місцевого самоврядування.

Право визначати і змінювати конституційний лад в Україні належить виключно народові і не може бути узурповане державою, її органами або посадовими особами.

Статтею 73 Конституції України закріплено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі – АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Конституційний лад – це устрій держави і суспільства, а також їх інститутів відповідно до конституційно-правових норм. Це цілісна система основних соціально-правових відносин, що визначають форми і способи функціонування держави як єдиного державно-правового організму. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних інтересів. Нормальне функціонування конституційного ладу дозволяє реалізувати прагнення суспільства до справедливого і стабільного соціального порядку на основі поєднання індивідуальних і суспільних відносин.

Державна влада – це система сформованих у порядку, передбаченому Конституцією та законами України, органів, що уособлюють собою владу глави держави, законодавчу, виконавчу і судову владу (Президент України, парламент, вищі, центральні та місцеві органи виконавчої влади, вищі та місцеві органи судової влади), а також органи місцевого самоврядування і контрольно-наглядових та деяких інших органів, що, користуючись певною

незалежністю, не належать до трьох головних гілок влади (прокуратура України, Національний банк України, Рахункова палата України, Вища рада юстиції України тощо). Таким чином, існуюча в Україні державна влада є частиною її конституційного ладу. Державна влада є головною складовою публічної влади, яка належить тільки державі і реалізовується нею шляхом прийняття компетентними органами обов'язкових для виконання усіма рішень, та застосування в разі необхідності державного примусу.

Упродовж 2013 року у зв'язку з демократичними процесами, які відбувалися на території України, у представників влади російської федерації (у подальшому – РФ) та службових осіб з числа керівництва збройних сил російської федерації (далі – ЗС РФ), досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, виник злочинний умисел на вчинення протиправних дій, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України, зміну меж її території та державного кордону на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Мотивами зазначеного умислу стали євроінтеграційний курс розвитку України, підготовка до підписання Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом, Європейським Співтовариством з атомної енергії та їхніми державами-членами, які були розцінені представниками влади і ЗС РФ як безпосередня загроза економічним та геополітичним інтересам РФ, що сприятиме втраті впливу над політичними процесами в Україні та позбавить контролю над її економічною діяльністю, призведе до поглиблення співпраці України з Організацією Північноатлантичного договору з метою досягнення критеріїв, необхідних для набуття членства у цій організації та можливої денонсації угод щодо тимчасового розташування Чорноморського флоту РФ на території України - в АР Крим та м. Севастополі.

Свою злочинну мету співучасники з числа представників влади та ЗС РФ вирішили досягти шляхом розв'язання та ведення агресивної війни проти України з використанням підпорядкованих підрозділів і військовослужбовців ЗС РФ, у тому числі дислокованих на підставі міждержавних угод на території АР Крим і м. Севастополя, а також залучення до виконання злочинного плану інших осіб, у тому числі громадян України та РФ, створення і фінансування не передбачених законом збройних формувань та вчинення інших злочинів.

При цьому вони усвідомлювали, що такі протиправні дії призведуть до порушення суверенітету і територіальної цілісності України, протиправної зміни меж її території та державного кордону, заподіяння значних матеріальних збитків та інших тяжких наслідків, передбачали і прагнули їх настання.

З метою реалізації вказаного умислу впродовж 2013 року на території РФ службові особи генерального штабу збройних сил російської федерації (далі — ГШ ЗС РФ), на виконання наказів та під безпосереднім керівництвом представників влади та службових осіб ЗС РФ, досудове розслідування та судовий розгляд щодо яких здійснюється в інших кримінальних провадженнях, розробили злочинний план, яким передбачалося досягнення військово-

політичних цілей РФ, які, на думку співучасників, були прямо пов'язані з необхідністю окупації та подальшої анексії АР Крим, м. Севастополя та південно-східних регіонів України та, поряд із застосуванням політичних, дипломатичних, економічних та інформаційних заходів, використання протестного потенціалу населення південно-східних регіонів України для організації сепаратистських референдумів, спрямованих на порушення територіальної цілісності України.

У подальшому, з грудня 2013 року до лютого 2014 року, для забезпечення схвалення та підтримки громадянами РФ і мешканцями південно-східних регіонів України злочинних діянь, спрямованих на порушення суверенітету і територіальної цілісності України та встановлення впливу й вагомості РФ на світовій арені, представники влади та ЗС РФ на виконання спільного злочинного плану організували із застосуванням засобів масової інформації розпалювання в Україні національної ворожнечі шляхом ведення інформаційно-пропагандистської підривної діяльності.

Так, із грудня 2013 року за допомогою різних видів медіа-ресурсів РФ здійснювалось викривлення подій на Євромайдані, вказувалося на хибність європейського вектора розвитку зовнішніх відносин України. Водночас шляхом перекручування, постійного нав'язування хибного тлумачення та компонування інформації для зміни свідомості й ставлення громадян РФ і місцевих мешканців південно-східних регіонів України до дійсності та значення подій, які насправді відбувалися в Україні, представники опозиційних до тодішнього політичного режиму в Україні сил висвітлювалися як прихильники радикальних націоналістичних поглядів, а учасники національно-визвольного руху середини ХХ століття (ОУН, УПА) – як прибічники та послідовники фашизму, пропагувалася їх неповноцінність за ознаками ідеологічних та політичних переконань.

Одночасно за допомогою засобів масової інформації здійснювалося спотворення свідомості частини населення України з метою зміни світоглядних основ, зародження сумніву в необхідності та доцільності спільного існування в рамках самостійної, унітарної, суверенної держави Україна з європейським вектором розвитку, підбурювання до міжетнічних конфліктів, розпалювання сепаратистських настроїв серед населення окремих регіонів України (АР Крим і м. Севастополя та південно-східних областей), провокування національних зіткнень, формування хибного образу частини українського населення як «націонал-фашистів», які мають інші духовні та моральні цінності та пропагують культ насильства й знуцання над російськомовним населенням України.

Враховуючи, що територія АР Крим та м. Севастополя мала найбільше військово-стратегічне значення для представників влади та ЗС РФ серед інших територій України, які були об'єктом їх злочинного посягання, а також те, що на вказаній території дислокувалися підрозділи чорноморського флоту російської федерації (далі - ЧФ РФ), це сприяло найбільш прихованому використанню регулярних військ ЗС РФ поряд з іншими елементами гібридної

війни, а тому ведення гібридної війни проти України співучасники злочинного плану було розпочато на території півострова Крим, а для ефективної реалізації плану залучено військовослужбовців ЗС РФ, співробітників інших силових відомств та воєнізованих формувань РФ, представників влади, інших громадян РФ та України.

Також представниками влади і ЗС РФ вчинялися дії щодо зміни меж території та державного кордону України на іншій території держави.

Зокрема, у березні - квітні 2014 року в м. Донецьк та інших населених пунктах Донецької області розпочалася збройна агресія РФ шляхом неоголошених та прихованих вторгнень підрозділів збройних сил та інших силових відомств РФ, організації та підтримки терористичної діяльності та діяльності, направленої на окупацію Донецької області та порушення територіальної цілісності України.

В окремих містах та районах Донецької області всупереч законодавству України 06 квітня 2014 року проведено незаконний референдум з питання «Про підтримку акту про державну самостійність Донецької народної республіки», за результатами якого 07.04.2014 проголошено створення незаконного псевдодержавного утворення «Донецка Народная Республика» (далі - «ДНР»).

В результаті вищезазначених подій значна кількість території та населених пунктів Донецької області протягом квітня-вересня 2014 року опинилась під контролем регулярних з'єднань і підрозділів збройних сил та інших військових формувань РФ, підпорядкованих і скеровуваних ними російських радників та інструкторів, окупаційних адміністрацій російської федерації на території Донецької області, які Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268- VIII від 18.01.2018, Постановою Верховної Ради України «Про визнання окремих районів, міст, селищ і сіл Донецької та Луганської областей тимчасово окупованими територіями» № 254-VIII від 17.03.2015 та Закону України «Про особливий порядок місцевого самоврядування в окремих районах Донецької та Луганської областей» № 1680-VII від 16.09.2014 визнані тимчасово окупованими територіями.

Одночасно, з метою зміни меж території та державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України, на тимчасово окупованій частині Донецької області з числа представників політичного блоку «ДНР» створено органи і структури, функціонально відповідальні за управління тимчасово окупованими територіями України, які узурпували виконання владних функцій та, згідно з Законом України «Про особливості державної політики із забезпечення державного суверенітету України на тимчасово окупованих територіях у Донецькій та Луганській областях» № 2268-VIII від 18.01.2018, є органами окупаційної адміністрації РФ.

Починаючи з травня 2014 року по даний час «органи державної влади» псевдодержавного утворення «Донецької народної республіки» окупаційної

адміністрації РФ, незаконно створених на тимчасово окупованій території Донецької області, здійснюють діяльність з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

Утримання окупованої частини території Донецької області та досягнення завдання щодо зміни меж території та державного кордону України в спосіб, що суперечить порядку, встановленому Конституцією України, потребує значних активів будь-якого роду, зокрема фінансових та матеріальних, тобто забезпечення функціонування на цій території фінансової системи. Отримання вказаних активів відбувається за рахунок окремих суб'єктів господарської діяльності та громадян України, лояльно налаштованих до ідей та діяльності «ДНР», невстановлених на цей час іноземних громадян тощо.

Указане в свою чергу та намагання досягти однієї з цілей, а саме створення в очах міжнародної спільноти та місцевих мешканців образу «ДНР» як легітимного державного утворення, надання легітимності процесу обігу фінансових активів, зокрема їх збору, на тимчасово окупованій території Донецької області, призвело до прийняття ватажками «ДНР» рішення щодо створення та функціонування окремих так званих «установ фінансового сектору «ДНР», які б виконували функції зі збору, розподілу, перерозподілу та використання фондів грошових коштів.

Так, восени 2014 року у складі терористичної організації «ДНР» створено «Министерство финансов ДНР», «Министерство доходов и сборов ДНР», «департамент таможенного дела Министерства доходов и сборов ДНР». 03 жовтня 2014 року прийнято та введено в дію «Временное Положение о налоговой системе Донецкой народной республики», у 2015 році – «Закон «О налоговой системе», якими визначено так звану податкову систему «ДНР», введено реєстрацію підприємств та підприємців у так званих «податкових органах «ДНР», порядок сплати ними податків та інших обов'язкових платежів. Також 07.10.2014 «Министерством финансов ДНР» створено так званий «Центральный Республиканский Банк ДНР», який відповідно до «Положения о Центральном Республиканском Банке «ДНР» виконує функції розрахунково-касового центра «ДНР» та здійснює діяльність з надання банківських, фінансових та інших послуг, визначених Положенням.

Крім того, утримання тимчасово окупованої території Донецької області крім фінансових, потребує людських ресурсів, військової техніки, озброєння тощо. З цією метою у складі «силового блоку ДНР» створено ряд формувань (зокрема військового типу): «Министерство внутренних дел ДНР», «Министерство по делам гражданской обороны, чрезвычайным ситуациям и ликвидации последствий стихийных бедствий ДНР», «Министерство государственной безопасности ДНР», «органы прокуратуры» тощо.

Разом з тим, 10.01.2015 на тимчасово окупованій території Донецької області на підставі т. зв. «Постановления Совета Министров ДНР № 1-38 от 10.01.2015 «О создании Государственного унитарного предприятия «Донецкая

железная дорога»» (із подальшими змінами відповідно до т. зв. «Постановления Совета Министров ДНР № 1-23 от 12.06.2016»), виданого т. зв. «Главой ДНР» і «Председателем Совета Министров ДНР» створено т. зв. «Государственное предприятие Донецкой Народной Республики «Донецкая железная дорога»» (далі – «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога»»). Вказане підприємство функціонує у складі т. зв. «Министерства транспорта ДНР», що створене на підставі «Постановления Совета Министров ДНР № 40-8 от 22.10.2014» (із подальшими змінами).

Згідно затвердженого статуту т. зв. «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога» створене у відповідності до законодавства незаконного псевдодержавного утворення «ДНР», є державним підприємством та має статус юридичної особи.

В своїй діяльності «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога» керується конституцією т.зв. «ДНР», законами «ДНР», нормативно-правовими актами «ДНР», статутом та наказами «Министерства транспорта ДНР». При цьому, в ході господарської діяльності, реалізовує заходи з охорони вантажів, багажів та вантажобагажів на шляху їх слідування та на залізничних станціях, розташованих на тимчасово окупованій території.

Починаючи з 2014 року і по даний час, керівництво незаконного псевдодержавного утворення «Донецкая Народная Республика», з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади в Україні, а також зміни меж території і державного кордону України, активно використовує рухомий залізничний склад підконтрольного їй «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога» для транспортування військової техніки, боєприпасів та військовослужбовців з російської федерації на ТОТ Донецької та Луганської областей.

Разом з тим, встановлено що у травні 2015 року, точна дата та час досудовим розслідуванням не встановлено, у Калугіна Володимира Анатолійовича, який перебував у тимчасово окупованому місті Донецьк, виник корисливий злочинний умисел, направлений на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

При цьому, Калугін В.А., достовірно усвідомлюючи, що новоутвореними незаконними органами влади та збройними формуваннями вчиняються активні дії, спрямовані на насильницьку зміну конституційного ладу України та захоплення державної влади, на зміну меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, що т. зв. «ДНР» є терористичною організацією, а грошові та інші матеріальні активи, збір та обіг яких відбувається на тимчасово окупованій території Донецької області, буде використано повністю або частково для цілей вказаної терористичної організації, зокрема для зміни меж території або державного кордону України, діючи умисно та переслідуючи корисливу мету, домовився про фінансування зазначеної діяльності шляхом сплати коштів за придбані

товарно-матеріальні цінності в представників указаної терористичної організації, в т. ч. «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога».

Реалізуючи злочинний умисел, Калугін В.А., 28.05.2015, з метою особистого збагачення, діючи за законодавством т. зв. «ДНР» в т. зв. «Департаменте государственной регистрации Министерства доходов и сборов Донецкой Народной Республики» зареєструвався як фізична особа-підприємець (ІПН 2191547978, адреса реєстрації ФОП – т.зв. «ДНР», м. Макіївка, Центрально-міський район, квартал Шахтарський, буд. 28, кв. 56) для здійснення незаконної господарської діяльності з фінансового забезпечення підприємств, установ та організацій псевдодержавного утворення «ДНР» на тимчасово окупованій території України.

Продовжуючи злочинну діяльність, направлену на фінансування дій, вчинених з метою зміни меж території або державного кордону України в порушення порядку, встановленого Конституцією України та отримання внаслідок цього особистої вигоди, Калугін В.А., для здійснення фінансових операцій у фінансовій системі терористичної організації «ДНР» як т. зв. фізична особа-підприємець відкрив розрахунковий рахунок № 40802810520000000689 в т. зв. «Центральном Республиканском Банке ДНР».

Надалі, продовжуючи реалізації своїх протиправних корисливих намірів, 17.08.2016 Калугін В.А. здійснив реєстрацію в структурному підрозділі терористичної організації «ДНР» - т. зв. «Главное управление статистики Донецкой Народной Республики» (т. зв. «Реестр статистических единиц», «справка СА № 16-28/9943»).

У подальшому, Калугін В.А. як фізична особа-підприємець, діючи умисно, з метою фінансового забезпечення структурного підрозділу терористичної організації «ДНР» та отримання особистої вигоди як фізичної особи підприємця, 29.12.2020 уклав із «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога» договір № Д/В-20230/НЮдох, щодо купівлі ним товарно-матеріальних цінностей, а саме колісних пар в зборі з буксовими вузлами загальною вартістю 3 785 935 рублів (що по курсу НБУ станом на 29 грудня 2020 року становило 1 445 038 гривень).

Використовуючи вказаний протиправний механізм, Калугін В.А. у грудні 2020 року перерахував на адресу «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога» грошові кошти в сумі 3 785 935 російських рублів, що по курсу НБУ за 2020 рік становить 1 445 038 гривень, під виглядом господарських операцій з оплати товарно-матеріальних цінностей.

При цьому, Калугін В.А. знав та усвідомлював, що перераховуючи кошти псевдодержавному органу т. зв. «ДНР» на території України, він тим самим здійснює фінансування дій, які сприятимуть створенню та логістичному утриманню незаконних органів влади, збройних та воєнізованих формувань на території Донецької області на порушення порядку, встановленого Конституцією України.

У той же час, Калугін В.А., як фізична особа підприємець, у грудні 2020 року, в якості особистої вигоди за вчинення дій спрямованих на фінансове забезпечення структурного підрозділу терористичної організації «ДНР» – «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога», отримав товарно-матеріальні цінності у вигляді 100 штук бувших у вжитку колісних пар від залізничних вагонів у комплекті із буксовими вузлами.

Таким чином, Калугін В.А., перебуваючи на тимчасово окупованій території в м. Донецьку Донецької області, будучи фізичною особою-підприємцем, усвідомлюючи, що т. зв. «ДНР» є терористичною організацією та має відповідні незаконно створені органи влади і управління, які мають на меті зміну меж території держави Україна та державного кордону України, діючи умисно, з корисливих мотивів, вчинив фінансування дій з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території і державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, шляхом передачі фінансових активів підрозділам окупаційної влади на території Донецької області – т. зв. «ДНР», здійснивши під виглядом господарських операцій фінансування «ГУП ДНР «Донецкая железная дорога» на суму 3 785 935 рублів, що по курсу НБУ станом на 29 грудня 2020 року становить 1 445 038 гривень.

Таким чином, Калугін В.А. підозрюється у фінансуванні дій, вчинених з метою насильницької зміни та повалення конституційного ладу, захоплення державної влади, зміни меж території та державного кордону України на порушення порядку, встановленого Конституцією України, з корисливих мотивів, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 3 ст. 110-2 КК України.

Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Івано-Франківській області
підполковник юстиції

Олег ЖОВНІРОВИЧ

ПОГОДЖЕНО

Начальник відділу Івано-Франківської
обласної прокуратури

Богдан БУРАК

Підозрюваному Калугіну В.А. роз'яснені його права та обов'язки підозрюваного, передбачені ст. 42 КПК України, а саме:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення він підозрюється;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, а також отримати їх роз'яснення у разі необхідності;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого та перед кожним наступним допитом з дотриманням умов, що забезпечують

конфіденційність спілкування, на присутність захисника під час допиту та інших процесуальних дій, на відмову від послуг захисника в будь-який момент кримінального провадження, на отримання послуг захисника за рахунок держави у випадку відсутності коштів на оплату таких послуг;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання – на негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог КПК України технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосовування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування, та вимагати відкриття матеріалів;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердились;

18) користуватись рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватись послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустрічі з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний зобов'язаний:

1) прибувати за викликом до суду, а в разі неможливості прибути за викликом у призначений строк – заздалегідь повідомити про це суд;

2) виконувати обов'язки, покладені на нього рішенням про застосування заходів забезпечення кримінального провадження;

3) підкорятися законним вимогам та розпорядженням слідчого, прокурора, слідчого судді, суду.

Також, підозрюваному роз'яснено зміст ст. 63 Конституції України, про те, що: особа не несе відповідальності за відмову давати показання або пояснення щодо себе, членів сім'ї чи близьких родичів, коло яких визначається законом.

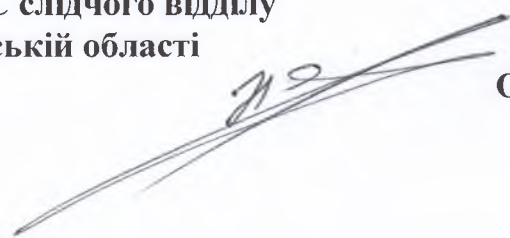
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного мені повідомлені, роз'яснені та зрозумілі.

Підозрюваний: _____ **Калугін В.А.**

«__» год. «__» хв. «__» _____ 202__ року

Повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС слідчого відділу
УСБУ в Івано-Франківській області
підполковник юстиції**

Олег ЖОВНІРОВИЧ